

Η Παγκόσμια Θρησκεία στη Νέα Εποχή

της Αλίκης Α. Μπέιλη

Το κείμενο αυτού του φυλλαδίου είναι προσαρμοσμένο από δύο βιβλία της Αλίκης Μπέιλη —*Η Επανεμφάνιση του Χριστού και η Εξωτερίκευση της Ιεραρχίας*— εκδόσεις του Lucis Publishing Co., Νέα Υόρκη και Lucis Press Ltd., Λονδίνο. Παρότι τα βιβλία αυτά δημοσιεύθηκαν πριν από το 1960, οι ιδέες που πραγματεύονται σχετικά με το εξελισσόμενο πνεύμα της ανθρωπότητας, όπως εκφράζεται μέσω των θρησκευτικών θεσμών και κινημάτων, συνεχίζουν να είναι επίκαιρες. Η αλήθεια είναι ότι αυτές οι ιδέες ήρθαν πιο επιτακτικά στο προσκήνιο, διότι οι παραδοσιακές δομές, στον εικοστό πρώτο αιώνα, δοκιμάζονται όλο και πιο έντονα και ως εκ τούτου, οι άνθρωποι καλής θέλησης από κάθε πίστη επιζητούν, ως απάντηση, να δομήσουν γέφυρες με όσους ανήκουν σε διαφορετικές θρησκείες. Το φυλλάδιο εκδόθηκε αρχικά υπό τον τίτλο «Η Νέα Παγκόσμια Θρησκεία». Αυτή η φράση, η οποία εμφανίζεται αρκετές φορές σε ολόκληρο το κείμενο, δεν αποσκοπεί να περιγράψει την εμφάνιση ενός νέου θεσμού ή οργανισμού, αλλά μάλλον μια νέα, οικουμενική προσέγγιση προς το θρησκευτικό πνεύμα, που επικεντρώνεται σε τρεις θεμελιώδεις αλήθειες: την ύπαρξη της Πνευματικής Ιεραρχίας, την προσέγγιση της τηθιότητας μέσω της επιστήμης της επίκλησης και εφέλκυσης και του γεγονότος ότι ο έναςτρος ουρανός και οι πλανήτες είναι εκδηλώσεις μεγάλων πνευματικών ζώων.

Θρησκεία είναι το όνομα που δίνεται στην επικλητική έκκληση της ανθρωπότητας και στην εφελκυστική ανταπόκριση της μεγαλύτερης Ζωής σε αυτή την κραυγή.

Το αληθινά θρησκευτικό πνεύμα είναι θεμελιωδώς πιο ζωντανό από κάθε άλλη εποχή. Παντού οι άνθρωποι είναι σήμερα έτοιμοι για το φως και περιμένουν μια νέα αποκάλυψη.

Μόνο μεγάλες και θεμελιώδεις αρχές της ζωής μπορούν πραγματικά να καλύψουν την ανάγκη της ανθρωπότητας. Η θρησκεία στη νέα εποχή πρέπει να βασίζεται σε εκείνες τις αλήθειες που είναι παγκοσμίως αποδεκτές. Αυτές είναι:

1. Το γεγονός του Θεού, εξίσου ενυπάρχοντος και υπερβατικού.
2. Η σχέση του ανθρώπου με το Θεό. Είμαστε όλοι «τέκνα του ενός πατρός».
3. Το γεγονός της αθανασίας και της αιώνιας διάρκειας, προερχόμενο από την θεμελιώδη θειότητα του ανθρώπου.
4. Η Συνέχεια της Αποκάλυψης και οι Θείες Προσεγγίσεις. Ο Θεός δεν έχει αφήσει ποτέ τον εαυτό Του χωρίς μαρτυρία.
5. Το γεγονός της μεταξύ μας σχέσης ή η ανθρώπινη αδελφότητα.
6. Το γεγονός της Ατραπού προς το Θεό, που διατηρήθηκε ανά τους αιώνες από μυστικιστές, αποκρυφιστές και αγίους κάθε θρησκευτικής πίστης.

Η πηγή όλων των μεγάλων παγκόσμιων θρησκειών και φιλοσοφιών είναι η πνευματική Ιεραρχία του πλανήτη, τα μέλη της οποίας ονομάζονται θεματοφύλακες του θεϊκού Σχεδίου.

Σήμερα, μια άλλη μεγάλη προσέγγιση του Θεού προς τον Άνθρωπο, μια νέα αποκάλυψη είναι δυνατή. Η ανθρωπότητα περιμένει την επανεμφάνιση του παγκόσμιου διδασκάλου, την κεφαλή της πνευματικής Ιεραρχίας, που είναι γνωστός ως Χριστός στη Δύση και ως Κύριος Μαϊτρέγια στην Ανατολή, αναγνωριζόμενο με πολλά ονόματα –Μεσσίας, Ιμάμ Μαχντί, Ζαρατούστρα– από τις διάφορες θρησκείες του κόσμου.

Η έννοια της παγκόσμιας θρησκείας και η συγχώνευση των θρησκειών είναι σήμερα πεδίο συζητήσεων. Στον μελλοντικό κόσμο, όλοι οι άνθρωποι με πνευματική κλίση και πρόθεση θα τηρούν τις ίδιες ιερές μέρες, συγκεντρώνοντας τα πνευματικά τους αποθέματα σε μια ενωμένη και ταυτόχρονα πνευματική επίκληση.

Ο Θεός εργάζεται με πολλούς τρόπους, μέσω πολλών πίστσεων και θρησκευτικών ρευμάτων. Η παγκόσμια πλατφόρμα της νέας θρησκείας θα δομηθεί δίνοντας έμφαση στα ουσιώδη δόγματα και στην ενότητα και αδελφότητα του πνεύματος.

Η Νέα Παγκόσμια Θρησκεία

Τα ανθρώπινα όντα παντού αναζητούν την πνευματική λύτρωση και την αλήθεια και το αληθινά θρησκευτικό πνεύμα είναι θεμελιωδώς πιο ζωντανό από ό,τι σε οποιαδήποτε προηγούμενη εποχή. Ο αναβρασμός και η σύγκρουση στον κόσμο έχει διαπεράσει τις εκκλησίες. Φωτισμένοι εκπρόσωποι της εκκλησίας και θρησκευτικοί στοχαστές επιδιώκουν τον τερματισμό των προαιώνιων συγκρούσεων ανάμεσα σε διαφορετικές σχέτες και αναζητούν τη ζωντανή πραγματικότητα πίσω από τις εξωτερικές μορφές. Η έννοια ορθοδοξία στις παγκόσμιες θρησκείες γίνεται γρήγορα παρελθόν στο νου των ανθρώπων, καθώς αναμφίβολα, προσεγγίζουμε πλησιέστερα στην κεντρική πνευματική πραγματικότητα.

Μερικά από τα ερωτήματα που θέτουν οι πνευματικοί άνθρωποι, τόσο μέσα όσο και έξω από τις εκκλησίες, και σε όλες τις πίστεις, μπορούν να εκφραστούν ως εξής:

- Γιατί στάθηκε ανίκανη η εκκλησία να αναχαιτίσει την κυριαρχική έκφραση του κακού, όπως έδειξε ο τελευταίος παγκόσμιος πόλεμος;
- Γιατί η θρησκεία αποδείχθηκε ανεπαρκής στην ανάγκη της ανθρωπότητας;
- Γιατί τόσο πολλοί ηγέτες του θρησκευτικού κόσμου αποδείχθηκαν ακατάλληλοι να βοηθήσουν στην επίλυση των παγκόσμιων προβλημάτων;
- Γιατί ως εκπρόσωποι του Θεού της Αγάπης, οι Χριστιανοί δάσκαλοι στάθηκαν ανίκανοι να αναχαιτίσουν την πρωτοφανή αύξηση του μίσους στον κόσμο σήμερα;
- Γιατί θρησκευτικοί δάσκαλοι της ανατολής, ως θεματοφύλακες της πνευματικής ψυχολογίας και της τέχνης της ατομικής εξέλιξης, δεν μπόρεσαν να εφαρμόσουν αυτή τη σοφία και να σώσουν τους λαούς τους από την πείνα, την ένδεια και την υποβαθμισμένη διαβίωση;
- Γιατί τόσο πολλοί νέοι αρνούνται να πηγαίνουν στην εκκλησία και δεν ενδιαφέρονται να δεχθούν σαν πίστη τους τις δοξασίες που τους παρουσιάζουν;
- Γιατί τόσες πολλές νέες λατρείες αναφύονται και παρασύρουν τον κόσμο μακριά από τις ορθόδοξες οργανώσεις θρησκευτικής φύσης;
- Γιατί δίνεται στη Δύση αυξανόμενο βάρος στις Ανατολικές θεολογίες, στις διάφορες γιόγκα, στις Βουδιστικές διδασκαλίες και στις πίστεις της Ανατολής;
- Τί τελικά είναι λάθος στην παρουσίασή μας των πνευματικών πραγματικότητων και των προαιώνιων αληθειών;

Πολλές απαντήσεις μπορούν να δοθούν. Η σημαντικότερη είναι ότι η παρουσία της θείας αλήθειας, όπως δίνεται από τις εκκλησίες της Δύσης και τους δασκάλους της Ανατολής, δεν συμβάδισε με την διανοητική ανέλιξη του ανθρώπινου πνεύματος. Οι ίδιες παλιές μορφές λέξεων και ιδεών δίνονται ακόμη πολύ συχνά στον ερευνητή, οι οποίες, όμως, ούτε το νου του ικανοποιούν ούτε αντιμετωπίζουν έμπρακτα την ανάγκη ενός κόσμου σε δυσχέρεια. Του ζητούν να πιστεύει τυφλά χωρίς να κατανοεί, δεχόμενος τις ερμηνείες και τις διαβεβαιώσεις άλλων ανθρώπινων διανοιών που ισχυρίζονται ότι εκείνοι κατανοούν και κατέχουν την αλήθεια. Δεν πιστεύει ότι οι δικές τους διάνοιες και ερμηνείες είναι καλύτερες από τις δικές του.

Δεν είναι το κακό που αφθονεί σήμερα στον κόσμο εκείνο που εμποδίζει την αποκάλυψη και παρακαλύει την ανέλιξη της πνευματικής ζωής. Είναι η αποτυχία των θρησκευτικών οργανώσεων σε ολόκληρο τον κόσμο να διατηρήσουν την αλήθεια στην καθαρότητά της και να αποφύγουν τη φανατική ιδέα ότι η ερμηνεία της αλήθειας οποιουδήποτε ατόμου πρέπει αναγκαστικά να είναι η μόνη και ορθή. Στην γλώσσα του Χριστιανισμού: *Η εκκλησία σήμερα είναι ο τάφος του Χριστού και ο λίθος της θεολογίας έχει κυλήσει στη θύρα του τύμβου.*

Δεν υπάρχει ωστόσο λόγος επίθεσης στο Χριστιανισμό. Ο Χριστιανισμός δεν μπορεί να γίνει στόχος επίθεσης· αποτελεί έκφραση –ουσιαστικά, αν και όχι ακόμη εντελώς πραγματικά– της αγάπης του Θεού που ενυπάρχει στο δημιουργημένο σύμπαν Του.

Όμως ο εκκλησιαστικισμός είναι πλατιά εκτεθειμένος σε επιθέσεις και οι μάζες των σκεπτόμενων ανθρώπων το γνωρίζουν· δυστυχώς οι σκεπτόμενοι αυτοί άνθρωποι είναι ακόμη μια μικρή μειονότητα μέσα στις εκκλησίες. Ωστόσο, η σκεπτόμενη αυτή μειονότητα είναι εκείνη που όταν γίνει πλειονότητα θα απαγγείλει την καταδίκη των εκκλησιών και θα υιοθετήσει την εξάπλωση της αληθινής διδασκαλίας του Χριστού.

Το ερώτημα που προκύπτει είναι κατά πόσο ο Χριστός θα ένιωθε άνετα μέσα στις εκκλησίες αν βάδιζε ξανά μεταξύ των ανθρώπων. Τα τυπικά και οι τελετουργίες, η χλιδή και τα άμφια, οι λαμπάδες, το χρυσάφι και το ασήμι, η ατέλειωτη σειρά παπών, καρδινάλιων, αρχιεπισκόπων, δεσποτάδων και απλών ιερέων, παστόρων και κληρικών δεν φαίνεται ότι θα είχαν κανένα απολύτως ενδιαφέρον για τον απλό Υιό του Θεού ο Οποίος –όταν βρισκόταν στη γη– δεν είχε «πού την κεφαλήν κλίνει».

Πώς μπορούν να σωθούν τα πεινασμένα παιδιά του κόσμου όταν απευθύνονται εκκλήσεις εισφοράς χρημάτων για να φτιαχτούν καθεδρικοί ναοί και να

ανεγερθούν περισσότερες εκκλησίες, όταν στα περισσότερα μέρη του κόσμου οι υπάρχουσες εκκλησίες συχνά παραμένουν σχεδόν άδειες; Πώς μπορούν να ικανοποιηθούν οι πνευματικές και διανοητικές ανάγκες των ανθρώπων, όταν τα θεολογικά σεμινάρια στέλνουν νέους για να καθοδηγήσουν την ανθρωπότητα βασιζόμενους μόνο στις ερμηνείες του παρελθόντος; Δεν είναι δυνατόν ο Χριστός να μη θεωρεί εσφαλμένη και ανεπιθύμητη τη χωριστική ζωή των εκκλησιών και την υπεροψία των θεολόγων –που διαιρούν (όπως και έχουν διαιρέσει) τον κόσμο σε πιστούς και απίστους, σε Χριστιανούς και ειδωλολάτρες, σε δήθεν φωτισμένους και δήθεν αδαείς– και αντίθετη με ό,τι εννοούσε και πίστευε όταν έλεγε: «και άλλα πρόβατα έχω, ά ουκ έστιν εκ της αυλής αυτής» (Ιωάν. 10.16.).

Ο Χριστιανισμός δεν μπορεί να γίνει στόχος επίθεσης· αποτελεί έκφραση –ουσιαστικά, αν και όχι ακόμη εντελώς πραγματικά– της αγάπης του Θεού που ενυπάρχει στο δημιουργημένο σύμπαν Του.

Η παρουσίαση της θρησκευτικής αλήθειας στο παρελθόν ανέκοψε την ανάπτυξη του θρησκευτικού πνεύματος· η θεολογία έφερε το ανθρώπινο είδος στα πρόθυρα της απελπισίας· το εύθραυστο άνθος της Χριστικής ζωής ανεκόπη και κλείστηκε στα σκοτεινά σπήλαια της ανθρώπινης σκέψης· η φανατική προσκόλληση στις ανθρώπινες ερμηνείες πήρε τη θέση της Χριστιανικής ζωής· εκατομμύρια βιβλίων εξάλειψαν τα ζωντανά λόγια του Χριστού· τα επιχειρήματα και οι συζητήσεις των ιερέων έσβησαν το φως που έφερε ο Βούδας ενώ, η αγάπη του Θεού, όπως αποκαλύφθηκε στη ζωή του Χριστού, λησμονήθηκε καθώς άνθρωποι φιλονικούσαν για έννοιες, φράσεις και λέξεις. Στο μεταξύ, άνθρωποι αγωνιούσαν, λιμοκτονούσαν, υπέφεραν, ζητούσαν βοήθεια και καθοδήγηση και όντας δυσαρεστημένοι, έχαναν την πίστη τους.

Παντού οι άνθρωποι είναι σήμερα έτοιμοι για το φως· περιμένουν μια νέα αποκάλυψη και μια νέα εποχή, επειδή η ανθρωπότητα προόδευσε τόσο πολύ στο δρόμο της εξέλιξης, ώστε αυτά τα αιτήματα και οι προσδοκίες δεν διατυπώνονται πια μόνο με όρους υλικής βελτίωσης, αλλά με όρους πνευματικού οράματος, αληθινών αξιών και ορθών ανθρώπινων σχέσεων. Απαιτούν διδασκαλία και πνευματική βοήθεια μαζί με τα αναγκαία αιτήματα για τροφή, ένδυση και την ευκαιρία να εργάζονται και να ζουν ελεύθεροι. Και ενώ αντιμετωπίζουν λιμό σε εκτεταμένες περιοχές του κόσμου, αντιλαμβάνονται (με την ίδια φρίκη) την πείνα της ψυχής.

Δεν σφάλουμε βέβαια αν συμπεράνουμε ότι ο πνευματικός αυτός τρόμος και το πνευματικό αυτό αίτημα έχουν καταλάβει κυρίαρχη θέση στη συνείδηση

του Χριστού. Όταν Αυτός επανεμφανισθεί και μαζί με Αυτόν η μέχρι τώρα αόρατη Εκκλησία Του, τί θα μπορέσουν να κάνουν για να ικανοποιήσουν αυτήν την απαιτητική κραυγή και αυτήν την πιο έντονη στάση πνευματικής αντίληψης με την οποία θα Τους υποδεχθούν; Βλέπουν την εικόνα συνολικά. Η κραυγή του Χριστιανού για πνευματική βοήθεια, η κραυγή του Βουδιστή για πνευματική φώτιση και η κραυγή του Ινδουιστή για πνευματική κατανόηση –μαζί με τις κραυγές όλων εκείνων που πιστεύουν ή όχι– πρέπει να ικανοποιηθούν. Τα αιτήματα της ανθρωπότητας φθάνουν στα αυτιά Τους και ο Χριστός και οι μαθητές Του δεν έχουν δογματικούς ενδοιασμούς, κάτι για το οποίο μπορούμε να είμαστε βέβαιοι. Είναι αδύνατο να πιστέψουμε ότι ενδιαφέρονται για τις απόψεις των Φονταμενταλιστών ή τις θεωρίες των θεολόγων για την Άμωμο Σύλληψη, την δι' Αντιπροσώπου Συγχώρηση (Vicarious Atonement) ή το Αλάνθαστο του Πάπα. Η ανθρωπότητα βρίσκεται σε απελπιστική ανάγκη και η ανάγκη αυτή πρέπει να ικανοποιηθεί· μόνο μεγάλες και θεμελιώδεις αρχές της ζωής, οι οποίες καλύπτουν το παρελθόν και το παρόν και παρέχουν μια βάση για το μέλλον, θα ικανοποιήσουν πραγματικά την ανθρώπινη επίκληση. Ο Χριστός και η πνευματική Ιεραρχία δεν θα έλθουν για να καταστρέψουν ό,τι, ως τώρα, η ανθρωπότητα θεώρησε «αναγκαίο για τη σωτηρία» και ό,τι ικανοποίησε το πνευματικό της αίτημα. Όταν επανεμφανισθεί ο Χριστός, τα επουσιώδη ασφαλώς θα εκλείψουν· θα παραμείνουν τα θεμελιώδη της πίστης, επί των οποίων θα δομήσει τη νέα εκείνη παγκόσμια θρησκεία που όλοι οι άνθρωποι αναμένουν. Η νέα αυτή παγκόσμια θρησκεία πρέπει να βασισθεί σε εκείνες τις αλήθειες που άντεξαν στη δοκιμασία των αιώνων και έφεραν βεβαιότητα και παρηγορία σε όλους τους ανθρώπους παντού. Αυτές ασφαλώς είναι:

1. Το Γεγονός του Θεού

Πρώτα και κύρια πρέπει να υπάρξει αναγνώριση του γεγονότος του Θεού. Η κεντρική αυτή Πραγματικότητα μπορεί να αποκληθεί με οποιοδήποτε όνομα προτιμά ο άνθρωπος, ανάλογα με τις νοητικές ή συναισθηματικές του τάσεις, τη φυλετική παράδοση και κληρονομιά, διότι δεν μπορεί να εξηγηθεί ή να ορισθεί με ονόματα. Τα ανθρώπινα όντα χρησιμοποιούν αναγκαστικά ονόματα για να εκφράσουν ό,τι νιώθουν, αισθάνονται και γνωρίζουν τόσο για το φαινομενικό όσο και για το άψαυστο. Συνειδητά ή ασυνειδητά όλοι οι άνθρωποι αναγνωρίζουν τον Υπερβατικό Θεό και τον Ενυπάρχοντα Θεό. Νιώθουν ότι ο Θεός είναι ο Δημιουργός και ο Εμπνευστής παντός ό,τι υπάρχει.

Οι Ανατολικές πίστεις τόνιζαν πάντα τον *Ενυπάρχοντα Θεό*, βαθιά μέσα

στην ανθρώπινη καρδιά, «πλησιέστερα από τα χέρια και τα πόδια», τον Εαυτό, τον Έναν, το Άτμα, μικρότερο από το μικρό και όμως παμπεριεκτικό. Οι Δυτικές πίστεις παρουσίασαν τον *Υπερβατικό Θεό*, έξω από το σύμπαν Του, ως Θεατή. Ο υπερβατικός Θεός καθόρισε αρχικά την αντίληψη των ανθρώπων για τη Θεϊότητα, επειδή η δράση του υπερβατικού αυτού Θεού εκδηλώνεται στις διαδικασίες της φύσης. Αργότερα στην Εβραϊκή διαθήκη, ο Θεός εμφανίστηκε σαν φυλετικός Ιεχωβά, σαν η ψυχή ενός έθνους. Κατόπιν είδαν το Θεό σαν τον τελειοποιημένο άνθρωπο και ο θείος Θεάνθρωπος βάδισε στη Γη στο Πρόσωπο του Χριστού. Σήμερα έχουμε μια γοργά αυξανόμενη έμφαση στον ενυπάρχοντα Θεό σε κάθε ανθρώπινο ον και σε κάθε δημιουργημένη μορφή. Σήμερα θα έπρεπε οι εκκλησίες να παρουσιάσουν μια σύνθεση των δύο αυτών ιδεών που συνοψίζονται στη δήλωση του Σρι Κρίσνα στην *Μπαγκαβάτ Γκίτá*: «Έχοντας διαπεράσει ολόκληρο το Σύμπαν με ένα τμήμα του Εαυτού μου, παραμένω». Ο Θεός, μεγαλύτερος από το δημιουργημένο όλο, όμως ο Θεός παρών επίσης στο μέρος. Ο Υπερβατικός Θεός εγγύεται το σχέδιο για τον κόσμο μας και είναι ο Σκοπός που καθορίζει όλες τις ζωές από το ελάχιστο άτομο, μέσω όλων των βασιλείων της φύσης, μέχρι τον άνθρωπο.

2. Η Σχέση του Ανθρώπου με τον Θεό

Η δεύτερη αλήθεια την οποία όλοι δέχονται –ασχέτως πίστεως– είναι η ουσιαστική σχέση του ανθρώπου με το Θεό. Έμφυτη στην ανθρώπινη συνείδηση –υποτυπώδης και συχνά απροσδιόριστη– υπάρχει μια αίσθηση θεϊότητας. «Πάντες γαρ υιοί Θεού εστέ» (Γαλ. 3.26) και «είς γαρ έστιν ο πατήρ ημών, ο Θεός», λέει ο Χριστός και έτσι μιλούν όλοι οι παγκόσμιοι Διδάσκαλοι και Αβατάρ ανά τους αιώνες. «Ότι καθώς εκείνος εστί και ημείς εσμέν εν τω κόσμω τούτω» (Ιωάν. Α, 4.17), είναι μια άλλη Βιβλική δήλωση. «Πλησιέστερα από την αναπνοή, πλησιέστερα από τα χέρια και τα πόδια, βρίσκεται Εκείνος», ψάλλει ο Ινδουιστής. «Ο Χριστός εν υμίν, η ελπίς της δόξης», βεβαιώνει θριαμβευτικά ο Απ. Παύλος.

3. Το Γεγονός της Αθανασίας και της Αιώνιας Διάρκειας

Η τρίτη αλήθεια, είναι η αίσθηση της διάρκειας, της αιώνιας ζωής ή της αθανασίας. Από αυτήν την αναγνώριση δεν φαίνεται να υπάρχει διαφυγή. Αποτελεί μέρος της αντίδρασης της ανθρωπότητας τόσο, όσο και το ένστικτο της αυτοσυντήρησης. Με αυτήν την εσώτερη πεποίθηση αντιμετωπίζουμε το θάνατο και γνωρίζουμε ότι θα ζήσουμε πάλι, ότι ερχόμαστε και φεύγουμε και ότι διαρκούμε

γιατί είμαστε θείοι κι ελέγχουμε το πεπρωμένο μας. Γνωρίζουμε ότι έχουμε θέσει ένα στόχο και ότι ο στόχος αυτός είναι «περισσότερη Ζωή» – κάπου, εδώ, εκεί και τελικά παντού.

Το πνεύμα στον άνθρωπο είναι αθάνατο και διατηρείται στο διηνεκές, προοδεύοντας από σημείο σε σημείο και από στάδιο σε στάδιο πάνω στην Ατραπό της Εξέλιξης, ανελίσσοντας σταθερά και διαδοχικά τις θείες ιδιότητες και όψεις. Η αλήθεια αυτή συνεπάγεται αναγκαστικά την αναγνώριση δύο μεγάλων φυσικών νόμων: του Νόμου της Επαναγέννησης και του Νόμου του Αιτίου και Αποτελέσματος. Οι εκκλησίες της Δύσης αρνήθηκαν επίσημα να αναγνωρίσουν το Νόμο της Επαναγέννησης και έτσι περιπλανήθηκαν σε ένα θεολογικό αδιέξοδο και σε ένα λαβύρινθο από τον οποίο δεν υπάρχει δυνατότητα εξόδου. Οι εκκλησίες της Ανατολής υπερτόνισαν αυτούς τους Νόμους, με συνέπεια οι λαοί να καθορίζονται από μια αρνητική, συγκαταβατική στάση προς τη ζωή και τις διαδικασίες της, που βασίζεται σε μια διαρκώς ανανεούμενη ευκαιρία. Ο Χριστιανισμός τόνισε την αθανασία, αλλά εξάρτησε την αιώνια ευτυχία από την αποδοχή του θεολογικού δόγματος: Ομολόγησε την πίστη σου ως Χριστιανός και ζήσε σε κάποιον βλακώδη παράδεισο, ή αρνήσου να αποδεχθείς το Χριστιανισμό, ή συμπεριφέρου σαν ένας υποκριτής τυπολάτρης Χριστιανός και πήγαινε σε μια διόλου πιθανή κόλαση. Και οι δύο αντιλήψεις απορρίπτονται σήμερα από όλους τους χεφρόνες, ειλικρινείς και σκεπτόμενους ανθρώπους. Κανείς με αληθινή δύναμη εκλογίκευσης ή με αληθινή πίστη σε ένα Θεό αγάπης δεν δέχεται τον παράδεισο των κληρικών, ούτε έχει καμιά διάθεση να πάει εκεί. Ακόμη λιγότερο δέχεται «την λίμνην του πυρός την καιομένην εν θείω» (Αποκ. 19.20), ή τα αιώνια βασανιστήρια στα οποία ο Θεός της αγάπης υποτίθεται ότι καταδικάζει όλους όσους δεν πιστεύουν τις θεολογικές ερμηνείες του Μεσαίωνα. Η ουσιαστική αλήθεια βρίσκεται αλλού. «Ο γαρ εάν σπείρη άνθρωπος, τούτο και θερίσει» (Γαλ. 6.7), είναι μια αλήθεια που χρειάζεται να τονισθεί πάλι. Στις λέξεις αυτές ο Απ. Παύλος μας διατυπώνει την αρχαία και αληθινή διδασκαλία του Νόμου του Αιτίου και Αποτελέσματος, που στην Ανατολή ονομάζεται Νόμος του Κάρμα.

Η αθανασία της ανθρώπινης ψυχής και η έμφυτη ικανότητα του πνευματικού, εσώτερου ανθρώπου να πραγματώνει τη δική του σωτηρία υπό το Νόμο της Επαναγέννησης σύμφωνα με το νόμο του Αιτίου και Αποτελέσματος, είναι οι υποκείμενοι παράγοντες που διέπουν την όλη ανθρώπινη διαγωγή και ανθρώπινη έφεση. Από τους δύο αυτούς νόμους κανείς άνθρωπος δεν μπορεί να διαφύγει. Τον καθορίζουν συνεχώς ωστόσο κατακτήσει την επιθυμητή και σχεδιασμένη τελειότητα και μπορέσει να εκδηλωθεί στη γη λειτουργώντας ορθά ως υιός του Θεού.

Το πνεύμα στον άνθρωπο είναι αθάνατο και διατηρείται στο διηνεκές, προοδεύοντας από σημείο σε σημείο και από στάδιο σε στάδιο πάνω στην Ατραπό της Εξέλιξης.

4. Η Συνέχεια της Αποκάλυψης και οι Θείες Προσεγγίσεις

Η τέταρτη ουσιώδης αλήθεια και εκείνη που αποσαφηνίζει όλο το σχεδιασμένο έργο του Χριστού, συνδέεται με την πνευματική αποκάλυψη και την ανάγκη του ανθρώπου για το Θεό και του Θεού για τον άνθρωπο. Ποτέ δεν έμεινε η θειότητα χωρίς μαρτυρία. Ποτέ δεν ζήτησε ο άνθρωπος φως χωρίς να έλθει το φως. Ποτέ δεν υπήρξε εποχή, κύκλος ή παγκόσμια περίοδος στην οποία να μη δόθηκε η διδασκαλία και η πνευματική βοήθεια που απαιτούσε η ανθρώπινη ανάγκη. Ποτέ οι καρδιές και οι διάνοιες των ανθρώπων δεν στράφηκαν στο Θεό και δεν ήρθε ο Θεός πλησιέστερα στον άνθρωπο. Η ιστορία του ανθρώπινου γένους είναι στην πραγματικότητα η ιστορία της αίτησης του ανθρώπου για φως και επαφή με το Θεό και στη συνέχεια η παροχή φωτός και η προσέγγιση του Θεού στον άνθρωπο. Πάντοτε, ο Σωτήρας, ο Αβατάρ ή ο Παγκόσμιος Διδάσκαλος πρόβαλε από τον μυστικό τόπο του Υψίστου και έφερε στον άνθρωπο νέα αποκάλυψη, νέα ελπίδα και νέα ώθηση για πληρέστερη πνευματική ζωή.

Μερικές από τις Προσεγγίσεις αυτές υπήρξαν κύριας φύσης και επηρέασαν την ανθρωπότητα σαν σύνολο και μερικές από αυτές ήταν λιγότερο σημαντικές και επηρέασαν μόνο ένα σχετικά μικρό τμήμα της ανθρωπότητας – ένα έθνος ή μια ομάδα. Όσοι έρχονται ως Αποκαλυπτές της αγάπης του Θεού, έρχονται από εκείνο το πνευματικό κέντρο το οποίο ο Χριστός ονόμασε «βασιλείαν του Θεού» (Ματθ. 6.33.). Εδώ ενοικούν «πνεύμασι δικαίων τετελειωμένων» (Εβρ. 12.23), εδώ βρίσκονται οι πνευματικοί Οδηγοί της φυλής και εδώ οι πνευματικοί Εκτελεστές του σχεδίου του Θεού ζουν και εργάζονται και επιβλέπουν τις ανθρώπινες και πλανητικές υποθέσεις. Αποκαλείται με πολλά ονόματα από πολλούς ανθρώπους. Αναφέρεται ως Πνευματική Ιεραρχία, Κατοικία του Φωτός, Κέντρο όπου βρίσκονται οι Διδάσκαλοι της Σοφίας, Μεγάλη Λευκή Στοά. Από εδώ έρχονται όσοι δρουν ως Αγγελιαφόροι της Σοφίας του Θεού, Θεματοφύλακες της αλήθειας, όπως είναι ο Χριστός και Εκείνοι των Οποίων έργο είναι να σώσουν τον κόσμο, να μεταδώσουν την επόμενη αποκάλυψη και να καταδείξουν τη θειότητα.

Ένας νέος ορισμός του Θεού μας δόθηκε όταν ο Βούδας διδάξε ότι ο Θεός

ήταν Φως και μας έδειξε το δρόμο της φώτισης και όταν ο Χριστός μας αποκάλυψε δια της ζωής και της υπηρεσίας Του στη γη ότι ο Θεός ήταν Αγάπη. Σήμερα η όψη γνώση της φώτισης έχει κατανοηθεί, αλλά η εσωτερη έννοια της αγάπης μόλις τώρα γίνεται αμυδρά αισθητή. Όμως, το φως και η αγάπη αποκαλύφθηκαν στον κόσμο από δύο μεγάλους Υιούς του Θεού σε δύο Προσεγγίσεις.

Όλες οι παγκόσμιες Γραφές μαρτυρούν την ύπαρξη αυτού του κέντρου πνευματικής ενέργειας. Αυτή η πνευματική Ιεραρχία έλκεται σταθερά πλησιέστερα στην ανθρωπότητα, καθώς οι άνθρωποι αποκτούν μεγαλύτερη συνείδηση της θεϊότητας και γίνονται πιο κατάλληλοι για επαφή με το θείο.

5. Το Γεγονός της Μεταξύ μας Σχέσης

Αυτή η πέμπτη βασική αλήθεια είναι ένα τόσο θεμελιώδες πνευματικό γεγονός όσο και ο Ίδιος ο Θεός, επειδή συνδέεται με τη γνώση μας για Αυτόν ως Πατέρα.

Αυτή τη σχέση την αποκαλούμε «αδελφότητα» και εκφράζεται ή θα έπρεπε να εκφραστεί τελικά μέσω της ανθρώπινης συντροφικότητας και των ορθών ανθρώπινων σχέσεων. Για αυτήν εργαζόμαστε και η ανθρωπότητα κινείται προς αυτήν τη σχέση.

6. Το Γεγονός της Ατραπού προς τον Θεό

Η επίγνωσή ως προς αυτήν διατηρήθηκε για μας ανά τους αιώνες από εκείνους που γνώριζαν το Θεό και τους οποίους ο κόσμος ονόμασε μυστικιστές, αποκρυφιστές και αγίους. Μπροστά στους ανατείνοντες ανθρώπους διανοίγεται η Οδός. Η ιστορία της ανθρώπινης ψυχής είναι η ιστορία της αναζήτησης της Οδού και η ανακάλυψή της με την επιμονή. Αυτή είναι η έκρηξη από τις βασικές πραγματικότητες και αλήθειες που έχουν καθορίσει τις μάζες των ανθρώπων ανά τους αιώνες.

Σε κάθε φυλή και έθνος, σε κάθε κλίμα και τμήμα του κόσμου και στις ατέρμονες εκτάσεις του ίδιου του χρόνου μέχρι το ατέλειωτο παρελθόν, οι άνθρωποι έβρισκαν την Ατραπό προς το Θεό· τη διάνυαν και αποδέχονταν τις συνθήκες της, υπέμεναν τις πειθαρχίες της, στηρίζονταν με εμπιστοσύνη στις πραγματικότητές της, δέχονταν τις ανταμοιβές της και έβρισκαν το στόχο τους. Φτάνοντας εκεί, «εισέρχονταν στη χαρά του Κυρίου», συμμετείχαν στα μυστήρια του βασιλείου των ουρανών, κατοικούσαν στη δόξα της θείας Παρουσίας και

έπειτα επέστρεφαν στους δρόμους των ανθρώπων για να υπηρετήσουν. Η μαρτυρία για την ύπαρξη αυτής της Ατραπού είναι ο ανεκτίμητος θησαυρός όλων των μεγάλων θρησκειών και μάρτυρές της είναι εκείνοι που υπερέβησαν όλες τις μορφές και όλες τις θεολογίες και διείσδυσαν στον κόσμο της έννοιας τον οποίο αποκρύπτουν όλα τα σύμβολα.

Οι αλήθειες αυτές είναι τμήμα όλων όσων έδωσε το παρελθόν στον άνθρωπο. Είναι η αιώνια κληρονομιά μας και σε σχέση με αυτές δεν υπάρχει καμιά νέα αποκάλυψη αλλά μόνο συμμετοχή και κατανόηση. Είναι τα γεγονότα που μας παρέδωσαν οι Παγκόσμιοι Διδάσκαλοι, που τα προσάρμοσαν στην ανάγκη και την ικανότητά μας σε κάθε δεδομένη στιγμή. Είναι το εσώτερο πλαίσιο της Μίας Αλήθειας πάνω στην οποία έχουν δομηθεί όλες οι παγκόσμιες θεολογίες, περιλαμβανομένων των Χριστιανικών δοξασιών και δογμάτων που διαμορφώθηκαν γύρω από το Πρόσωπο του Χριστού και τη διδασκαλία Του.

Μια άλλη μεγάλη Προσέγγιση της θειότητας και μια άλλη πνευματική αποκάλυψη είναι πλέον εφικτή. Μια νέα αποκάλυψη αιωρείται πάνω στο ανθρώπινο γένος και Εκείνος που θα τη φέρει και θα την εφαρμόσει έλκεται σταθερά πιο κοντά μας. Τί θα φέρει στο ανθρώπινο γένος η μεγάλη αυτή προσέγγιση, δεν είναι ακόμη γνωστό. Θα μας φέρει ασφαλώς σαφή αποτελέσματα, όπως και οι προηγούμενες αποκαλύψεις και οι αποστολές Εκείνων που ήλθαν σε ανταπόκριση των προηγούμενων αιτήσεων της ανθρωπότητας. Ένας νέος ουρανός και μια νέα γη είναι στο δρόμο τους. Τί άραγε εννοεί ο ορθόδοξος θεολόγος και κληρικός όταν χρησιμοποιεί τις λέξεις «ουρανός καινός»; Μήπως οι λέξεις αυτές υποδηλώνουν κάτι εντελώς νέο και μια νέα αντίληψη ως προς τον κόσμο της πνευματικότητας; Μήπως ο Ερχόμενος μας φέρνει μια νέα αποκάλυψη για την καθατή φύση του Θεού; Γνωρίζουμε άραγε όλα όσα μπορούν να γίνουν γνωστά για το Θεό; Αν είναι έτσι, τότε ο Θεός είναι πολύ πεπερασμένος. Δεν είναι άραγε δυνατόν οι τωρινές μας ιδέες για το Θεό, ως Παγκόσμιος Νους, Αγάπη και Θέληση, να εμπλουτισθούν με κάποια νέα ιδέα ή ποιότητα για την οποία δεν έχουμε ακόμη κανένα όνομα ή λέξη, ούτε την παραμικρή αντίληψη; Καθεμιά από τις τρεις τωρινές έννοιες της θειότητας – της Τριάδας – ήταν εντελώς νέα όταν αρχικά παρουσιάστηκε διαδοχικά στο νου ή τη συνείδηση του ανθρώπου.

Μια άλλη μεγάλη Προσέγγιση της θειότητας και μια άλλη πνευματική αποκάλυψη είναι πλέον εφικτή.

Εδώ και μερικά χρόνια τώρα η πνευματική Ιεραρχία του πλανήτη μας έρχε-

ται πλησιέστερα στην ανθρωπότητα και η προσέγγισή της ευθύνεται για τις μεγάλες ιδέες της ελευθερίας, που είναι τόσο κοντά στις καρδιές των ανθρώπων σε όλο τον κόσμο. Το όνειρο της αδελφότητας, της συντροφικότητας, της παγκόσμιας συνεργασίας και μιας ειρήνης που βασίζεται σε ορθές ανθρώπινες σχέσεις, αποσαφηνίζεται στο νου μας. Οραματιζόμαστε, επίσης, μια νέα και ζωντανή παγκόσμια θρησκεία, μια οικουμενική πίστη που θα έχει τις ρίζες της στο παρελθόν, αλλά θα αποσαφηνίζει την ανατέλλουσα νέα ομορφιά και την επερχόμενη ζωντανή αποκάλυψη.

Για ένα πράγμα μπορούμε να είμαστε βέβαιοι, ότι η προσέγγιση αυτή κατά έναν τρόπο –βαθύτατα πνευματικό, αλλά εντελώς πραγματικό– θα αποδείξει την αλήθεια της ενύπαρξης του Θεού. Οι εκκλησίες τόνισαν και εκμεταλλεύθηκαν την εκτός χώρου Θεϊότητα και υπέθεσαν την παρουσία ενός Θεού που δημιουργεί, συντηρεί και ενεργεί δημιουργικά, αλλά συγχρόνως βρίσκεται εκτός της Δημιουργίας Του – ένας ανεξιχνίαστος Θεατής. Αυτός ο τύπος του υπερβατικού Δημιουργού πρέπει να αποδειχθεί ψευδής και η δοξασία αυτή πρέπει να αντιμετωπισθεί με την εκδήλωση του Θεού στον άνθρωπο, την ελπίδα της δόξας. Αυτό θα καταδείξει σίγουρα η αναμενόμενη Προσέγγιση, αποδεικνύοντας επίσης τη στενή σχέση μεταξύ του Υπερβατικού Θεού και εκείνου «εν τω Οποίω ζώμεν και κινούμεθα και εσμέν», γιατί «έχοντας διαπεράσει ολόκληρο το σύμπαν με ένα τμήμα του Εαυτού Του, παραμένει». Ο Θεός ενυπάρχει στις μορφές όλων των δημιουργημένων πραγμάτων. Η δόξα που θα αποκαλυφθεί είναι η έκφραση της έμφυτης εκείνης θεϊότητας με όλες τις ιδιότητες και όψεις της, τις ποιότητες και δυνάμεις της με το μέσον της ανθρωπότητας.

Η νέα παγκόσμια θρησκεία θα βασίζεται στο γεγονός του Θεού και της σχέσης του ανθρώπου με το θείο, στο γεγονός της αθανασίας και της συνέχειας της θείας αποκάλυψης, καθώς και στο γεγονός της συνεχούς ανάδυσης Αγγελιαφόρων από το θείο κέντρο. Στα γεγονότα αυτά πρέπει να προστεθεί η επιβεβαιωμένη, ενστικτώδης γνώση του ανθρώπου για την ύπαρξη της Ατραπού προς το Θεό και για την ικανότητά του να τη βαδίζει, όταν η εξελικτική διαδικασία τον φέρει στο σημείο ενός νέου προσανατολισμού στη θεϊότητα και στην αποδοχή του γεγονότος τόσο του Υπερβατικού όσο και του Ενυπάρχοντος Θεού σε κάθε μορφή ζωής.

Καθώς κοιτάζουμε τον αυριανό κόσμο και αρχίζουμε να αναρωτιόμαστε ποια δομή πρέπει να πάρει η πίστη της ανθρωπότητας και ποιο οικοδόμημα θα ανεγείρει η επιδεξιότητα των γιγνωσκόντων για να στεγάσει το θρησκευτικό πνεύμα του ανθρώπου, τρεις ανάμεσα στις θεμελιώδεις αλήθειες φαίνεται να αναφύονται σαν αναγκαίες προσθήκες στο αποκαλυφθέν σώμα της αλήθειας:

1. Η καταδειχθείσα ύπαρξη μιας Πνευματικής Ιεραρχίας της οποίας σκοπός ζωής είναι το καλό της ανθρωπότητας. Τα Μέλη της Ιεραρχίας θεωρούνται ως οι Θεματοφύλακες του θείου Σχεδίου και εκφράσεις της Αγάπης του Θεού.
2. Η ανάπτυξη της Επιστήμης της Επίκλησης και Εφέλκυσης ως ένα μέσον και μια μέθοδος προσέγγισης της θειότητας.
3. Η αντίληψη ότι ο ένας ουρανός, το ηλιακό σύστημα και οι πλανητικές σφαίρες αποτελούν στο σύνολό τους εκδηλώσεις μεγάλων πνευματικών Ζωών και ότι η αλληλοσυσχέτιση ανάμεσα στις ενσωματωμένες αυτές Ζωές είναι τόσο πραγματική και αποτελεσματική όσο η σχέση ανάμεσα στα μέλη της ανθρώπινης οικογένειας.

Επίκληση και Εφέλκυση

Αυτές είναι οι θεμελιώδεις αλήθειες στις οποίες θα βασισθεί η παγκόσμια θρησκεία του μέλλοντος. Ο βασικός της τόνος θα είναι η Θεία Προσέγγιση. «Εγγίσατε τω Θεώ και εγγιεί υμίν» (Ιακ. 4.8), είναι η μεγάλη εντολή που εκπορεύεται με νέους και καθαρούς τόνους από τον Χριστό και την πνευματική Ιεραρχία αυτή την εποχή.

Το μεγάλο θέμα της νέας παγκόσμιας θρησκείας θα είναι η αναγνώριση των πολλών θείων προσεγγίσεων και η συνέχεια της αποκάλυψης που καθεμιά από αυτές μετέδωσε. Το έργο που βρίσκεται ενώπιον των πνευματικά σκεπτόμενων ανθρώπων σήμερα στον κόσμο είναι να προετοιμάσουν την ανθρωπότητα για την επικείμενη και (ίσως) τη μέγιστη όλων των Προσεγγίσεων. Η μέθοδος που θα εφαρμοστεί θα είναι η επιστημονική και νοήμων χρήση της Επίκλησης και Εφέλκυσης και η αναγνώριση της τρομακτικής τους δύναμης.

Ο άνθρωπος επικαλείται με διάφορους τρόπους τη θεία Προσέγγιση: με την αόριστη, άφωνη έκκληση ή επικλητική κραυγή των μαζών και επίσης με τη σχεδιασμένη, καθορισμένη επίκληση των πνευματικά προσανατολισμένων ζηλωτών, του πεπεισμένου νοήμονος εργάτη, μαθητή και μυημένου – στην πραγματικότητα όλων όσων αποτελούν το «Νέο Όμιλο Παγκόσμιων Υπηρετών», εκείνου του υποκειμενικά συνδεδεμένου ομίλου που οδηγεί την ανθρωπότητα προς ένα νέο και καλύτερο πολιτισμό .

Η Επιστήμη της επίκλησης και εφέλκυσης θα αντικαταστήσει ό,τι ονομάζουμε τώρα «προσευχή» και «λατρεία». Δεν υπάρχει λόγος να ενοχλούμαστε από τη χρήση της λέξης «επιστήμη». Δεν είναι το ψυχρό και άκαρδο διανοητικό υποκείμενο όπως τόσο συχνά απεικονίζεται. Στην πραγματικότητα είναι η νοήμων οργάνωση της πνευματικής ενέργειας και των δυνάμεων της αγάπης, οι οποίες όταν είναι αποτελεσματικές θα εφελκύσουν την ανταπόκριση πνευματικών Όντων που μπορούν να βαδίσουν πάλι ανοιχτά μεταξύ των ανθρώπων και έτσι να εγκαθιδρύσουν μια στενή σχέση και συνεχή επικοινωνία μεταξύ ανθρωπότητας και πνευματικής Ιεραρχίας.

Διευκρινιστικά πρέπει να ειπωθεί ότι η Επίκληση είναι τριών ειδών: υπάρχει, όπως δηλώθηκε παραπάνω, η ασυνείδητα εκφρασμένη μαζική αίτηση και η επικλητική κραυγή που εξέρχεται από τις καρδιές των ανθρώπων σε κάθε εποχή κρίσης όπως η σημερινή. Η επικλητική αυτή κραυγή υψώνεται αδιάκοπα από όλους τους ανθρώπους που ζουν στο μέσο της συμφοράς. Απευθύνεται σε εκείνη τη δύναμη έξω από αυτούς τους ίδιους, για την οποία νιώθουν ότι

μπορεί και πρέπει να έρθει σε βοήθειά τους τη στιγμή της έσχατης ανάγκης. Η μεγάλη και άναρθρη αυτή επίκληση υψώνεται σήμερα παντού. Υπάρχει έπειτα το επικλητικό πνεύμα που εμφανίζουν οι ειλικρινείς άνθρωποι καθώς συμμετέχουν στις τελετές της θρησκείας τους και επωφελούνται της ευκαιρίας της κοινής λατρείας και προσευχής για να υποβάλουν τα αιτήματά τους για βοήθεια ενώπιον του Θεού. Αυτός ο όμιλος, προστιθέμενος στις μάζες των ανθρώπων, διαμορφώνει ένα τεράστιο σώμα επίκλησης από άτομα που αυτή την εποχή η μαζική τους πρόθεση εκδηλώνεται σαφώς και η επίκλησή τους ανέρχεται στον Ύψιστο. Τέλος έχουμε τους εκπαιδευμένους μαθητές και ζηλωτές του κόσμου, που χρησιμοποιούν ορισμένες μορφές λέξεων, ορισμένες προσεκτικά καθορισμένες επικλήσεις και –καθώς το κάνουν– εστιάζουν την επικλητική κραυγή και την επικλητική έκκληση των δύο άλλων ομίλων και τους προσδίδουν ορθή κατεύθυνση και δύναμη. Οι τρεις αυτές ομάδες, συνειδητά ή ασυνείδητα, έρχονται σε δραστηριότητα αυτή την εποχή και η ενωμένη τους προσπάθεια εγγυάται μια επακόλουθη εφέλκυση.

Το νέο αυτό επικλητικό έργο θα είναι ο βασικός τόνος της ερχόμενης παγκόσμιας θρησκείας και θα διαιρεθεί σε δύο μέρη. Αφ' ενός, θα υπάρχει το επικλητικό έργο πολυάριθμων ανθρώπων, εκπαιδευμένων από τους πνευματικά σκεπτόμενους ανθρώπους του κόσμου (που εργάζονται στις εκκλησίες ενίοτε υπό φωτισμένους κληρικούς) ώστε να αποδεχθούν το γεγονός των ερχόμενων πνευματικών ενεργειών, οι οποίες εστιάζονται δια του Χριστού και της πνευματικής Του Ιεραρχίας και εξασκημένων να εκφωνούν το αίτημά τους για φως, απολύτρωση και κατανόηση. Αφ' ετέρου, στο επιδέξιο έργο της επίκλησης, όπως ασκείται από εκείνους που έχουν εκγυμνάσει το νου τους με τον ορθό διαλογισμό, που γνωρίζουν τη δύναμη που υπάρχει στις φόρμουλες, στα μάντρα και στις επικλήσεις και εργάζονται συνειδητά. Αυτοί θα χρησιμοποιούν αυξανόμενα ορισμένες σημαντικές φόρμουλες λέξεων, που θα δοθούν αργότερα στη φυλή, όπως ακριβώς η Κυριακή Προσευχή δόθηκε από τον Χριστό και «Η Μεγάλη Επίκληση» δόθηκε για χρήση αυτή την εποχή από την Ιεραρχία.

Η νέα αυτή θρησκευτική επιστήμη για την οποία η προσευχή, ο διαλογισμός και η τελετουργία έχουν προετοιμάσει την ανθρωπότητα, θα εκγυμνάσει τους ανθρώπους της να παρουσιάζουν –σε καθορισμένες περιόδους καθ' όλο το έτος– το εκφωνούμενο αίτημα των λαών του κόσμου για σχέση με το Θεό και για στενότερη πνευματική σχέση μεταξύ τους. Το έργο αυτό, όταν διεξαχθεί ορθά, θα εφελκύσει ανταπόκριση από την αναμένουσα Ιεραρχία και τον Αρχηγό Της, τον Χριστό. Μέσα από αυτήν την ανταπόκριση, η πίστη του κόσμου θα μεταβληθεί βαθμιαία στην πεποίθηση που χαρακτηρίζει τους γινώσκο-

ντες. Με αυτόν τον τρόπο οι μάζες των ανθρώπων θα μετασχηματισθούν και θα πνευματοποιηθούν, ενώ τα δύο μεγάλα θεία κέντρα ενέργειας ή όμιλοι –η Ιεραρχία και η Ανθρωπότητα– θα αρχίσουν να εργάζονται σε πλήρη ενοποίηση και ενότητα. Τότε η Βασιλεία του Θεού, πραγματικά και αληθινά, θα λειτουργεί πάνω στη γη.

Δύο μεγάλα θεία κέντρα ενέργειας ή όμιλοι –η Ιεραρχία και η Ανθρωπότητα– θα αρχίσουν να εργάζονται σε πλήρη ενοποίηση και ενότητα.

Θα σας είναι φανερό ότι μπορώ να υποδείξω μόνο τα πλατιά γενικά περιγράμματα της νέας παγκόσμιας θρησκείας. Η διεύρυνση της ανθρώπινης συνείδησης, που θα επέλθει σαν αποτέλεσμα της επικείμενης Μεγάλης Προσέγγισης, θα επιτρέψει στην ανθρωπότητα να συλλάβει όχι μόνο τη σχέση της με την πνευματική ζωή του πλανήτη μας, τον Έναν «εν τω Οποίω ζώμεν και κινούμεθα και εσμέν», αλλά θα δώσει και μια αναλαμπή της σχέσης του πλανήτη μας με τον κύκλο των πλανητικών ζών που κινούνται μέσα στην τροχιά του Ηλίου και τον ακόμη μεγαλύτερο κύκλο των πνευματικών επιρροών που προσεγγίζουν το σύστημά μας καθώς αυτό διαγράφει την τροχιά του στους Ουρανούς (τους δώδεκα αστερισμούς του ζωδιακού). Η αστρονομική και η αστρολογική έρευνα έχει αποδείξει αυτή τη σχέση και τις ασκούμενες επιρροές, αλλά υπάρχουν ακόμη εικασίες και πολλοί ανόητοι ισχυρισμοί και ερμηνείες. Όμως οι εκκλησίες αυτό το αναγνώριζαν πάντα και η Βίβλος το πιστοποίησε. «Εξ ουρανού παρετάξαντο οι αστέρες, εκ τρίβων αυτών παρετάξαντο μετά Σισάρα» (Κριτ. 5.20.). «Συνήκας δε δεσμόν Πλειάδος;» (Ιώβ, 38.31.). Πολλά άλλα χωρία μαρτυρούν αυτόν τον ισχυρισμό των Γηγνοσκόντων. Πολλές εκκλησιαστικές γιορτές καθορίστηκαν σε σχέση με τη σελήνη ή κάποιο ζωδιακό αστερισμό. Η έρευνα θα αποδείξει ότι αυτό συμβαίνει και, όταν θεσπισθεί σε ολόκληρο τον κόσμο το τυπικό της νέας παγκόσμιας θρησκείας, θα αποτελεί έναν από τους σπουδαιότερους ξεταξαζόμενους παράγοντες.

Πνευματικά Φεστιβάλ

Η θέσπιση ορισμένων μεγάλων εορτών σε σχέση με τη Σελήνη και σε μικρότερο βαθμό με το ζωδιακό θα επιφέρει την ενδυνάμωση του πνεύματος της επίκλησης και την επακόλουθη εισροή των εφελκυσόμενων επιρροών. Η αλήθεια που βρίσκεται πίσω από κάθε επίκληση, βασίζεται στη δύναμη της σκέψης, ιδιαίτερα στην τηλεπαθητική της φύση, σχέση και όψη. Η ενωμένη επικλητική σκέψη των μαζών και η εστιασμένη κατευθυνόμενη σκέψη μέσω του Νέου Ομίλου των Παγκόσμιων Υπηρετών συνιστούν ένα εξερχόμενο ρεύμα ενέργειας. Αυτό φθάνει τηλεπαθητικά στα πνευματικά εκείνα Όντα που είναι ευαίσθητα και ανταποκρίνονται σε τέτοιες κρούσεις. Η εφελκυσθείσα ανταπόκρισή Τους που εκπέμπεται ως πνευματική ενέργεια, φθάνει με τη σειρά της στην ανθρωπότητα, αφού υποβιβασθεί σε ενέργεια σκέψης και με τη μορφή αυτή κρούει κατάλληλα πάνω στις διάνοιες των ανθρώπων, πείθοντάς τους και μεταφέροντας έμπνευση και αποκάλυψη. Έτσι συνέβη πάντα στην ιστορία της πνευματικής ανέλιξης του κόσμου και κατά τη διαδικασία συγγραφής των παγκόσμιων Γραφών.

Δεύτερον, η θέσπιση μιας ορισμένης ομοιομορφίας στα τυπικά των παγκόσμιων θρησκειών θα βοηθήσει τους ανθρώπους παντού να ενδυναμώσουν αμοιβαία το έργο τους και να αυξήσουν δυναμικά τα ρεύματα σκέψης που κατευθύνονται στις αναμένουσες πνευματικές Ζωές. Προς το παρόν η Χριστιανική θρησκεία έχει τις μεγάλες γιορτές της, οι Βουδιστές διατηρούν τη σειρά των δικών τους διαφορετικών πνευματικών συμβάντων και οι Ινδουιστές ακολουθούν μια άλλη ομάδα ιερών ημερών. Στον κόσμο του μέλλοντος όλοι οι άνθρωποι με πνευματική κλίση και πρόθεση παντού στον κόσμο θα τηρούν τις ίδιες άγιες ημέρες. Αυτό θα επιφέρει μια συγκέντρωση των πνευματικών πόρων και μια ενωμένη πνευματική προσπάθεια συν μια ταυτόχρονη πνευματική επίκληση. Η δυναμικότητα αυτού θα είναι προφανής.

Θα υπάρχουν τρία μεγάλα Φεστιβάλ κάθε χρόνο, συγκεντρωμένα σε τρεις διαδοχικούς μήνες και θα οδηγούν, συνεπώς, σε μια παρατεταμένη ετήσια πνευματική προσπάθεια η οποία θα επηρεάζει το υπόλοιπο έτος. Αυτά θα είναι:

1. Το Φεστιβάλ του Πάσχα

Είναι το Φεστιβάλ του αναστάντος, ζώντος Χριστού, του Διδασκάλου όλων των ανθρώπων και Αρχηγού της Πνευματικής Ιεραρχίας. Αυτός είναι η έκφραση της αγάπης του Θεού. Την ημέρα αυτή, θα αναγνωρίζεται η πνευματική Ιεραρχία, την οποία Αυτός οδηγεί και διευθύνει, και θα τονίζεται η φύση της αγάπης

του Θεού. Η γιορτή αυτή καθορίζεται πάντα από την ημερομηνία της πρώτης Πανσέληνου της άνοιξης και είναι η μεγάλη Δυτική και Χριστιανική Εορτή.

2. Το Φεστιβάλ του Βούδα

Είναι το Φεστιβάλ του Βούδα, του πνευματικού Μεσολαβητή μεταξύ του ύψιστου πνευματικού κέντρου της Σαμπάλλα και της Ιεραρχίας. Ο Βούδας είναι η έκφραση της σοφίας του Θεού, η Ενσωμάτωση του Φωτός και ο Δείκτης του θείου σκοπού. Θα καθορίζεται ετήσια σε σχέση με την Πανσέληνο του Μαΐου, όπως συμβαίνει τώρα. Είναι η μεγάλη Ανατολική Εορτή.

3. Το Φεστιβάλ της Καλής Θέλησης

Αυτό θα είναι το Φεστιβάλ του πνεύματος της ανθρωπότητας – που ανατείνει προς το Θεό, ζητεί να συμμορφωθεί με τη θέληση του Θεού και είναι αφιερωμένη στην έκφραση ορθών ανθρώπινων σχέσεων. Θα καθορίζεται ετήσια σε σχέση με την Πανσέληνο του Ιουνίου. Θα είναι η ημέρα κατά την οποία θα αναγνωρίζεται η πνευματική και θεία φύση της ανθρώπινης οικογένειας. Επί δύο χιλιάδες χρόνια ο Χριστός, σε αυτό το Φεστιβάλ, αντιπροσώπευσε την ανθρωπότητα και στάθηκε ενώπιον της Ιεραρχίας και εν όψει της Σαμπάλλα ως Θεάνθρωπος, αρχηγός του λαού Του και «πρωτότοκος εν πολλοίς αδελφοίς» (Ρωμ. 8.29.). Κάθε χρόνο αυτήν την ημέρα κηρύσσει την τελευταία ομιλία του Βούδα ενώπιον της συγκεντρωμένης Ιεραρχίας. Θα είναι συνεπώς μία γιορτή βαθιάς επίκλησης και έκκλησης, μιας βασικής έφεσης για συντροφικότητα, για ανθρώπινη και πνευματική ενότητα και θα αντιπροσωπεύει την επίδραση στην ανθρώπινη συνείδηση του έργου του Βούδα και του Χριστού.

Τα τρία αυτά Φεστιβάλ αποτελούν μέρος της ενωμένης πνευματικής Προσέγγισης της ανθρωπότητας, παρ' ότι δεν σχετίζονται ακόμη μεταξύ τους. Ο καιρός όπου και τα τρία αυτά Φεστιβάλ θα τηρούνται σε όλο τον κόσμο πλησιάζει και δι' αυτών θα επιτευχθεί μια μεγάλη πνευματική ενότητα, ενώ τα αποτελέσματα της Μεγάλης Προσέγγισης, που είναι τόσο κοντά μας αυτή την εποχή, θα σταθεροποιηθούν με την ενωμένη επίκληση της ανθρωπότητας σε όλο τον πλανήτη.

Οι υπόλοιπες πανσέληνοι θα συνιστούν μικρότερα φεστιβάλ, θα αναγνωρίζονται όμως ότι έχουν επίσης ζωτική σημασία. Θα εμποδώνουν στη συνείδηση των ανθρώπων τις θείες ιδιότητες, όπως ακριβώς τα μεγάλα φεστιβάλ εμποδώνουν τις τρεις θείες όψεις. Αυτές οι όψεις και ποιότητες θα νοούνται και θα προσδιορίζονται με τη στενή μελέτη της φύσης του ιδιαίτερου αστερισμού

ή αστερισμών που επηρεάζουν αυτούς τους μήνες. Ο Αιγόκερως, λόγου χάρη, θα επιστά την προσοχή στην πρώτη μύηση, τη γέννηση του Χριστού στο σπήλαιο της καρδιάς και θα υποδεικνύει την αναγκαία εξάσκηση για να επέλθει το μεγάλο αυτό πνευματικό γεγονός στη ζωή του ατόμου. Με αυτό το παράδειγμα υποδείχνονται οι δυνατότητες πνευματικής ανέλιξης που θα μπορούσαν να προσφερθούν, από τη στιγμή που οι επιδράσεις αυτές γίνουν κατανοητές και προκειμένου οι αρχαίες πίστεις να αναζωογονηθούν και να διευρυνθούν έως τις μεγαλύτερες αιώνιες σχέσεις τους.

Έτσι τα δώδεκα ετήσια φεστιβάλ θα αποτελέσουν μια αποκάλυψη της θειότητας. Θα προσφέρουν ένα μέσον για την επίτευξη σχέσης, πρώτα από όλα, επί τρεις μήνες με τα τρία μεγάλα πνευματικά Κέντρα, τις τρεις εκφράσεις της θείας Τριάδας. Τα μικρότερα φεστιβάλ θα τονίζουν την αλληλοσχέτιση του Όλου, ανυψώνοντας έτσι τη θεία παρουσία από το ατομικό και προσωπικό επίπεδο σε εκείνο του παγκόσμιου θείου Σκοπού και κατ' αυτόν τον τρόπο θα εκφράζεται πλήρως η σχέση του Όλου με το μέρος και του μέρους με αυτό το Όλο.

Ως εκ τούτου, η ανθρωπότητα θα επικαλεστεί την πνευματική δύναμη από το Βασίλειο του Θεού, την Ιεραρχία. Η Ιεραρχία θα ανταποκριθεί και τότε τα σχέδια του Θεού θα πραγματοποιηθούν επί της γης. Η Ιεραρχία σε μια ανώτερη στροφή του σπειροειδούς θα επικαλεστεί το «Κέντρο όπου η Θέληση του Θεού είναι γνωστή», επικαλούμενη έτσι το Σκοπό του Θεού. Έτσι η Θέληση του Θεού θα εφαρμόζεται με Αγάπη και θα εκδηλώνεται με νοημοσύνη. Η ανθρωπότητα είναι έτοιμη για αυτό και η Γη το αναμένει. Έτσι, η νέα παγκόσμια θρησκεία θα δομηθεί στη βάση της ήδη αναγνωρισμένης θεμελιώδους αλήθειας.

Ο Θεός εργάζεται με πολλούς τρόπους, μέσω πολλών πίστεων και θρησκευτικών διαμεσολαβητών.

Η Νέα Παγκόσμια Θρησκεία

Ο ορισμός της θρησκείας, που μελλοντικά θα αποδειχθεί περισσότερο ακριβής από κάθε άλλον που διατυπώθηκε ως τώρα από τους θεολόγους, θα μπορούσε να εκφρασθεί ως εξής: *Θρησκεία είναι το όνομα που δίνεται στην επικλητική έκκληση της ανθρωπότητας και στην εφελκυστική ανταπόκριση της μεγαλύτερης Ζωής σε αυτήν την κραυγή.*

Είναι, στην πραγματικότητα, η αναγνώριση από το μέρος της σχέσης του με το Όλο, συν μια διαρκώς ογκούμενη αίτηση για αυξημένη επίγνωση αυτής της σχέσης και προκαλεί την αναγνώριση από το Όλο ότι η αίτηση έγινε. Είναι η κρούση του κραδασμού της ανθρωπότητας –που προσανατολίσθηκε ειδικά προς τη Μεγάλη Ζωή της Οποίας νιώθει ότι είναι μέρος– πάνω σε αυτήν τη Ζωή αυτή και η ανταποκριτική κρούση αυτής της «Παμπεριεκτικής Αγάπης» στον ελάχιστο κραδασμό. Η θρησκεία, που είναι η επιστήμη της επίκλησης και εφέλκησης σε ό,τι αφορά την ανθρωπότητα, συνιστά την προσέγγιση (στην ερχόμενη Νέα Εποχή) μιας ανθρωπότητας πολωμένης νοητικά. Στο παρελθόν η θρησκεία είχε μια εντελώς συναισθηματική απήχηση. Αφορούσε τη σχέση του ατόμου με τον κόσμο της πραγματικότητας, του αναζητητή ζηλωτή με την επιζητούμενη θειότητα. Η τεχνική της συνίστατο στην διαδικασία της ετοιμότητας κάποιου για την αποκάλυψη αυτής της θειότητας, της επίτευξης μιας τελειότητας που θα εγγυόταν αυτή την αποκάλυψη και της ανάπτυξης μιας ευαισθησίας και μιας στοργικής ανταπόκρισης στον ιδεώδη Άνθρωπο που συνοψίστηκε για τη σημερινή ανθρωπότητα στον Χριστό. Ο Χριστός ήρθε για να τερματίσει τον κύκλο της συναισθηματικής αυτής προσέγγισης που υπήρχε από τις Ατλάντιδες ημέρες. Κατέδειξε την οραματισθείσα τελειότητα και έπειτα παρουσίασε στην ανθρωπότητα ένα παράδειγμα –σε πλήρη εκδήλωση– κάθε δυνατότητας που υπήρχε λανθάνουσα στον άνθρωπο μέχρι εκείνη τη στιγμή. Η επίτευξη της τελείωσης της Χριστικής συνείδησης έγινε ο εξέχων στόχος της ανθρωπότητας.

Σήμερα η ιδέα μιας παγκόσμιας θρησκείας και η ανάγκη για την ανάδυσή της είναι ευρύτερα επιθυμητή και συντελείται βραδέως. Η συγχώνευση των πίστευων αποτελεί τώρα πεδίο συζήτησης. Οι εργάτες στον τομέα της θρησκείας θα διατυπώσουν την οικουμενική πλατφόρμα της νέας παγκόσμιας θρησκείας. Είναι έργο στοργικής σύνθεσης και θα τονίσει την ενότητα και τη συντροφικότητα του πνεύματος. Αυτός ο όμιλος είναι με μια ξεκάθαρη έννοια ο αγωγός της δραστηριότητας του Χριστού, του Παγκόσμιου Διδασκάλου. Η πλατφόρμα της νέας παγκόσμιας θρησκείας θα διαμορφωθεί από πολλούς ομίλους που εργάζονται υπό την έμπνευση του Χριστού.

Οι κληρικοί χρειάζεται να θυμούνται ότι το ανθρώπινο πνεύμα είναι μεγαλύτερο από κάθε εκκλησία και μεγαλύτερο από τη δική τους διδασκαλία. Μακροπρόθεσμα το ανθρώπινο αυτό πνεύμα θα τους νικήσει και θα προχωρήσει θριαμβευτικά στο Βασίλειο του Θεού, αφήνοντάς τους πολύ πίσω, εκτός αν εισέλθουν ταπεινά ως τμήμα της μάζας των ανθρώπων. Τίποτε σε αυτόν τον κόσμο δεν μπορεί να αναχαιτίσει την πρόοδο της ανθρώπινης ψυχής στο μακρύ της προσκύνημα από το σκοτάδι στο φως, από το απατηλό στο πραγματικό, από τον θάνατο στην αθανασία και από την άγνοια στη σοφία. Αν οι μεγάλοι οργανωμένοι θρησκευτικοί όμιλοι των εκκλησιών σε κάθε χώρα, που αποτελούν το σύνολο των πίστεων, δεν προσφέρουν πνευματική καθοδήγηση και βοήθεια, η ανθρωπότητα θα βρει άλλο τρόπο. Τίποτε δεν μπορεί να συγκρατήσει το πνεύμα του ανθρώπου από το Θεό.

Ο Θεός εργάζεται με πολλούς τρόπους, μέσω πολλών πίστεων και θρησκευτικών διαμεσολαβητών και αυτός είναι ένας λόγος για την εξάλειψη των επουσιωδών δογμάτων. Δίνοντας έμφαση στα ουσιώδη δόγματα και στην ένωσή τους, θα αποκαλυφθεί η πληρότητα της αλήθειας. Αυτό θα κάνει η νέα παγκόσμια θρησκεία και η εκπλήρωσή του θα προχωρήσει γοργά μετά την επανεμφάνιση του Χριστού.

Στόχοι της Παγκόσμιας Καλής Θέλησης

Να παροτρύνει και να ενθαρρύνει τους ανθρώπους καλής θέλησης παντού στον κόσμο να εγκαθιδρύσουν ορθές ανθρώπινες σχέσεις μεταξύ φυλών, εθνών και τάξεων.

Να βοηθήσει άνδρες και γυναίκες καλής θέλησης στη μελέτη τους των παγκόσμιων προβλημάτων και στην αποτελεσματική εφαρμογή, σε αυτά τα προβλήματα, της καλής θέλησης, της συνεργασίας και του μερισμού για το κοινό καλό.

Να συνεργαστεί με άλλες οργανώσεις σε εποικοδομητικές δραστηριότητες, συμβάλλοντας στην παγκόσμια ενότητα, τη σταθερότητα και τις ορθές ανθρώπινες σχέσεις.

Να παρέχει επίκαιρη ενημέρωση για τρέχουσες εποικοδομητικές δράσεις στους κύριους τομείς της ανθρώπινης ζωής μέσω της δημοσίευσης ενός τακτικού ενημερωτικού δελτίου. Να καθιερώσει μια παρουσίαση από σχολιασμούς καλής θέλησης πάνω σε ζητήματα παγκόσμιου ενδιαφέροντος.

Να συμβάλει στην εδραίωση της καλής θέλησης ως βασικό τόνο του νέου πολιτισμού.

Να δημιουργήσει έναν παγκόσμιο κατάλογο επαφών με άνδρες και γυναίκες γυναικών καλής θέλησης.

Να υποστηρίξει το έργο των Ηνωμένων Εθνών και των Ειδικών Αντιπροσωπειών τους ως την μεγαλύτερη ελπίδα για έναν ενωμένο και ειρηνικό κόσμο.

Suite 54
3 Whitehall Court
London SW1A 2EF
UK

120 Wall Street
24th Floor
New York NY 10005
USA

Rue du Stand 40
Case Postale 5323
1211 Geneva 11
Switzerland

www.worldgoodwill.org

